

Oenothera glazioviana Micheli (= *O. erythrosepala* Borbás)

Familia: Onagraceae

Nome común: Herba do asno, boas noites

Descrición: Planta bienal ou perenne, herbácea, erecta con roseta basal, que acada 1,5 metros de altura. Os talos son verdes con punteado avermellado. As follas acadan os 25 cm, en roseta ou no talo, elípticas. Inflorescencia terminal, densa, con numerosas flores amarelas, bracteadas. 4 sépalos amarelados ou avermellados, 4 pétalos de ata 5,5 cm. 8 estames. Ovario tetralocular. Estilo con estigma cuadrífido. Froito en cápsula sentada con numerosas sementes de 1-2 mm, prismáticas.

Lugar de procedencia: Parece ser que a súa orixe é por hibridación espontánea en xardinaría. Os parentais son orixinarios de Norteamérica.

Propagación: Probablemente a dispersión sexa sempre por semente.

Comportamento e problemática: É unha especie invasora en moitos lugares do mundo, de Europa e da península Ibérica, que parece estar en expansión en Galicia. É moi frecuente en hábitats alterados, pero tamén en ambientes costeiros naturais.

Introdución: Como ornamental. A súa introdución debe ser recente, aínda que Merino en 1905 xa cita *O. stricta*, *O. longiflora* e *O. biennis*, ademais de *O. rosea* (véxase o punto Outras especies).

Oenothera glazioviana Micheli. Santiago de Compostela (A Coruña).

Oenothera rosea L'Hér. ex Aiton. Ferrol (A Coruña).

Hábitats en que aparece: Principalmente en solos alterados, cunetas e hábitats antropizados, aínda que na costa pode ocupar zonas próximas a areas.

Distribución en Galicia: Fundamentalmente na zona costeira galega, en áreas urbanas ou con bastante presión antrópica e, en menor medida, en medios naturais costeiros algo alterados.

Outras especies: O xénero *Oenothera* e, en particular, as especies que se naturalizaron no noso territorio é confuso, xa que son frecuentes cruzamentos hibridóxenos e a existencia de intermedios. *O. biennis* L. é unha especie próxima a *O.*

glazioviana e que probablemente estea presente en Galicia nos mesmos hábitats. O híbrido entre ambas *O. x fallax* Renner tamén foi citado. Merino e autores posteriores sinalaron tamén a presenza de *O. stricta* Ledeb. ex Link. e *O. grandiflora* L'Hér, que sería un dos parentais orixinais de *O. glazioviana*. A diferenciación taxonómica é confusa, pero en calquera caso a pauta de comportamento parece ser a mesma. *O. rosea* L'Hér. ex Aiton diferénciase das anteriores por ter flores máis pequenas e rosadas. Aparece frecuentemente en muros e zonas alteradas, pero tamén en zonas costeiras de marxe de marisma, areas, etc. Coñecida en Galicia polo menos desde 1880, está moi estendida, sobre todo na costa e nas cidades. Máis recente é a presenza de *O. speciosa* Nutt. en Mos, Pontevedra.

» Mecanismos de control

Control mecánico: O control mecánico é unha boa solución para eliminar esta especie, xa que aparentemente se reproduce só por sementes, de tal maneira que a retirada da roseta basal debería ser suficiente para erradicala. De feito, esta técnica foi utilizada con éxito no parque de Doñana para a eliminación de *Oenothera drummondii*.

Control químico: Esta planta pode ser controlada con herbicidas de postemerxencia. É importante resaltar que algunhas especies de *Oenothera* mostran resistencia a produtos con glifosato, aínda que esa resistencia se poida ver reducida co uso de coadxuvantes, o que indica que a resistencia está ligada ao proceso de absorción do produto. Tendo en conta que estas plantas son susceptibles a moitos outros herbicidas, desaconséllase o uso de produtos que conteñan glifosato. No caso de *Oenothera indecora* e *Oenothera affinis*, foi posible controlalas coa metade da doses de uso de metsulfurón-metil + dicamba (2,7 + 48 mg substancia activa /ha).

Oenothera sp. Praia do Raso, Ares (A Coruña).

Control biolóxico: Na actualidade non se coñece ningún axente que poida ser utilizado para o control desta planta.

Bibliografía: Willkomm & Lange, 1880; Merino, 1905: 481-483; Laínz, 1956: 538; Laínz, 1974: 8; Rigueiro & Silva-Pando, 1985: 387; Costa & Morla, 1989: 189; Anon., 2003b; Gómez Vigide *et al.*, 2005: 60; Puricelli & Faccini, 2005.